

אמר רבא: כל יומא פירקיה הוא נכל יום זמנו הוא].

הענין הבא מתפרש כאן, אגב רוח הקדים שנוכרה במשנתנו.

כתיב בספר יונה: "וימן ה' אלהים קיקיון מעל ליונה להיות צל על ראשו להציל לו מרעתו, וישמח יונה על הקיקיון שמחה גדולה. וימן האלהים תולעת בעלות השחר למחרת, ותך את הקיקיון וייבש. ויהי כזרוח השמש, וימן אלהים רוח קדים [רוח מזרחית] חרישית, ותך השמש על ראש יונה ויתעלף, וישאל [יונה] את נפשו למות, ויאמר טוב מותי מחייו":

ומפרשינו: מאי "חרישית"?

אמר רב יהודה: לשון חרישה הוא, כי רוח מזרחית חזקה היא, ובשעה שמנשבת הרי היא עושה תלמים תלמים [כמו שעושה המחרישה] ביב.

אמר תמה ליה רבה:

אי הכי מאי היינו דכתיב שם: "ותך השמש על ראש יונה, ויתעלף", שמזה משמע שהפסוק בא לומר שבעקבות הרוח נתחמם העולם, ואילו לפי פירושך בא הכתוב לומר שחזקה היא, ולספר כח גבורת סערתיה! (4)

ב. ובשעת הזרע שלה, כלומר: בסוף הזריעה כאשר כבר זרעו את כל מה שהיה להם, וחסר להם זרע כדי להמשיך את הזריעה. (2)

ג. ובפרום הפסח, חמשה עשר יום לפני הפסח. (3)

ובשלשה פרקים מוכרין את היין:

א. בפרום הפסח.

ב. ובפרום עצרת [שבועות].

ג. ובפרום החג [סוכות].

ושמן מוכרין מעצרת [שבועות] ואילך.

ומפרשינו: למאי הלכתא מה נפקא מינה להלכה יש בזה שלימדנו התנא מתי הוא זמן מכירת תבואה ויין?

אמר רבא, ואיתומא [ויש אומרים] רב פפא הוא שאמר כן:

נפקא מינה לשותפין, שהאחד מוכר שלא מדעת חבירו רק בשלשה פרקים הללו, ואפילו אם נתיקר השער לאחר מכן, אין לשותפו עליו כלום.

תו מפרשינו: מכאן ואילך — אחר שעבר הזמן השלישי — מאי הוא זמן מכירתו?

2. נתבאר על פי התוספות, ראה בדבריהם מה שהכריחם לזה.

3. "פרוס" לשון פרוסה הוא, כלומר מחצית מן הזמן ששואלין ודורשין בהלכות הפסח שהוא שלשים יום, גמרא בכורות נח א, וראה תוספות בכורות נז ב ד"ה בפרוס.

4. ביארו התוספות שלא נחלק רבה לומר שאינה חזקה, שהרי מצינו בקריעת הים [שמות יד כא] "ויולך ד' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לחרבה", ונאמר בתהלים כח: "ברוח קדים תשבר אניות תרשיש", כי לפעמים שולחה הקב"ה לעולם עזה וקשה, אלא שלא